

היכל הוראה

פסקי דינים * תשובות * הוראות

מבי מדרשא "היכל הוראה" - מיסוד שר ההוראה מרן ה"קנה בשם" זי"ע
בראשות בנו גאב"ד היכל הוראה הגאון הגדול רבי משה בראנדסדארפער שליט"א
מגדולי פוסקי דורינו ובעל שו"ת היכל הוראה * יו"ל ע"י איגוד הרבנים תלמידי "היכל הוראה"

גליון סה * פרשת בלק תשפ"ד

בין כותלי ההיכל

פסקי דינים מתוך שאלות ותשובות שעלו על שולחן ההיכל לפני מורינו הרב שליט"א

אודות דין ודברים שהיה לפני מורינו הרב שליט"א בין אחד מגדולי בעלי הצדקה פיעה"ק ירושלים תו"ב שמחלק קמחא דפסחא לעמך ישראל הזקוקים לכך קודם הפסח עשה הזמנה גדולה אצל אחד מסוחרי העופות והבשר לצורך החלוקה והוא הזמין אצלו ששת אלפי ערכות [אריזות] של עופות שבכל ערכה [אריזה] ישנן 4 עופות מס' 2, וכן ששת אלפים ערכות [אריזות] של בשר בקר שבכל ערכה [אריזה] יש כ"ג אחד של בשר [בבשר אין אפשרות להקפיד על משקל מדוייק ולכן הכל הוא בערך] וכן כתוב בהזמנה 'כפוף למשקל סביר של ק"ג'.

הסוחר הכין את האריזות ושלח אותם למזמין שקיבל את הסחורה בזמנה ותיכף לקבלתה חולקו בכל ערכה בין [האריזות] לארגזים שכללו דברים נוספים שחולקו בקמחא דפסחא.

ועתה לאחר חג הפסח קיבל המזמין פירוט חשבון ומצא שבמקום 6 טון (שהם 6000 ק"ג) בשר הוא קיבל 7.4 טון (שהם 7400 ק"ג) בשר וההפרש הוא 1400 ק"ג שעליהם תובע הסוחר עוד כ 100000 ₪ כשהעיר על כך לסוחר אמר לו הסוחר בהזמנה כתוב משקל סביר של ק"ג אחד והיות ואיני יכול לצמצם ולכן שמתי בכל אריזה כ 1.300 ק"ג לכל אריזה שכך הבנתי מתוך לשון ההזמנה, אמר לו המזמין אתה לא יכול לתת בעין יפה על חשבוני והיות ואני הוא המשלם אני מוכן לשלם על מה שהזמנתי ולא יותר, אני חשבתי שיתארוזו בכל ערכה בין 0.950 ל 1.100 ותו לו וזו היתה כוונתי בהזמנה 'משקל סביר' כי גם אני יודע שאי אפשר לצמצם בשעת האריזה

ועל זה באו להיכל הוראה לדון אם המזמין צריך לשלם על ההפרש, המזמין טוען אני הזמנתי רק ק"ג אחד לכל ערכה סה"כ 6 טון ואת זה אני משלם, והוסיף דאפילו לפי טענת הסוחר שאי אפשר לצמצם מכל מקום אני מוכן לשלם על כל אריזה עם תוספת של 100 גרם אבל לא על תוספת של 300 גרם והסוחר אומר לו סוף סוף נהנית שקיבלת 7.4 טון הדין עם מי.

לאחר דין ודברים נפסקה ההלכה על דרך הפשרה שהמזמין ישלם כאילו כל ערכה [אריזה] הכילה כמות של 1.100 ק"ג כפול 6000 ערכות [אריזות] שעל 100 גרם יותר היה מסכים המזמין שא"א לצמצם.

וטעמו ונימוקו של מורינו הרב שליט"א דסוחר הבשר הזיק לעצמו כיון שהמזמין הזמין רק בסביבות 6000 ק"ג בשר וכי שהוא נותן 7400 ק"ג בשר והוא יודע שהקונה אינו יכול לבדוק כל חבילה בפני עצמה ובפרט שגם הסוחר יודע אופני החלוקה שאין ביד המזמין לבצע ואולי אפילו בדיקה מדגמית לא תועיל לו נמצא דאיהו הוא דאזיק אנפשיה וודאי היה לו לדקדק בדברי המזמין ולספק הסחורה כפי שהוזמנה ממנו.

ואף שהיה מקום לומר דישלם המזמין על ההנאה שהרי סוף סוף כל אחד מהמקבלים את החלוקה קיבל חתיכה גדולה יותר של בשר זה ומצינו בתוס' (ב"ק כ' ע"ב ד"ה הא איתנהני), דבתחב לו חבירו בבית הבליעה כו' אף על גב דבהאיא שעתא לא חסר בה, מיהו כיון דהנאתו של זה באה לו ע"י חסרונו של זה משלם מה שנהנה כו', ע"כ והוא כשיטת ר"י שפירש בכתובות (ל' ע"ב תורה ואי דלא) דמייירי שתוחב ברצונו התרומה לתוך פיו, וא"כ אף דאיהו לא חייב, שלא גזלו ולא עביד מעשה, חייב על ההנאה, כיון שהחסרון בא בשבילו, אף ע"ג דפטור על החסרון, מכל מקום מתשלומי ההנאה לא מיפטר, וכן באכלה מתוך הרחבה (ב"ק י"ט ע"ב), דעל ההיזק לא משלם, דהוי שן ברה"ר, מכל מקום החסרון בא על ידו, לכן לא מיפטר מההנאה.

מכל מקום בנ"ד הרי לא המזמין הוא הנהנה אלא אלו שקבלו את הבשר, ועל זה אי אפשר לחייבו, כיון שלא הוא היה הנהנה, ועל זה פטור משלם.

ולכן הורה בדרך פשרה שישלם לו כמה שהיה מוכן לשלם.

משכיר דירה שחידש חוזה בכל שנה ולא ידע שמחיר השכירות עלה באותו אזור

משכיר שמתגורר בחו"ל ומשכיר דירה בארץ ישראל, ולאחר עשר שנים שהאריך את החוזה שוב ושוב מול השוכר התברר למשכיר שמחירי השכירות עלו באותו אזור, וכעת תובע הוא את השוכר שישלם לו את כל ההפרשים של אותם שנים בהם התגורר בדירה במחיר מוזל מאוד ביחס למחיר השוק. הרי שהדין הוא, שאחרי שערכו חוזה והסכימו עליו שני הצדדים אף שעלה המחיר אינו יכול להוציאו מביתו ולא לתבוע ממנו ההפרש. ובנ"ד שערכו חוזה מידי שנה בשנה הרי זה תנאי ביניהם שזהו מחיר השכירות ואינו יכול לחזור בו באמצע השנה וכל שכן שאינו יכול לתבוע ממנו על שנים קודמות.¹

מעביד שמאחר לשלם ביום אחד עקב שהיום הראשון לחודש הלועזי חל בשבת קודש

המעסיק עובדים תחתיו ומשלם להם המשכורת בכל חודש בראשון לחודש הלועזי, ובחודש אחד חל ה - 1 לחודש בשבת קודש, הרי שאין לו חיוב להקדים התשלום כדי שלא לעבור באיסור של "לא תלין פעולת שכיר אתך עד בוקר", ואף לכתחילה יכול הוא לשלם ביום ראשון שאחר השבת, דהיינו ב - 2 לחודש. כי אמנם אינו מקיים העשה דביומו תתן שכרו ומכל מקום אינו עובר על הלאו דבל תלין.²

נסיעה באוטובוס ללא תשלום על סמך שיקנה לאחר מכן 'חופשי-חודשי'

מי שרגיל לנסוע באוטובוס עירוני דבר יום ביומו, ולפיכך הוא קונה כרטיס 'חופשי-חודשי' [דהיינו קנייה של כרטיס המאפשר לו לנסוע כל החודש ללא תשלום], אך כעת לא הספיק לקנות את הכרטיס. הרי שאסור לו לנסוע באוטובוס כעת ללא תשלום על

1. בעובדא שבא לפני מורינו הרב שליט"א הובא בשו"ת היכל הוראה חלק ג' (הוראה קנח), באחד שדר בחוץ לארץ ויש לו דירה בעיר ביתר עילית שבמשכיר אותה יותר מעשר שנים לאחד, ובכל שנה עורך עם השוכר חוזה חדש, והנה בתחילה היה מקבל ממנו ארבע מאות דולר לחודש ואחרי כמה שנים העלה את המחיר לחמש מאות דולר, והנה עתה הוא רוצה למכור את הדירה והוא שלח שמאי לדירה שישום עבורו את הדירה בכמה הוא יכול לשכור אותה ובאותה הזדמנות שאל מהשמאי מה הוא המחיר לשכור דירה כזו ועל זה השיב לו שהמחיר באותו איזור כבר כמה שנים הוא אלף דולר. כששמע המשכיר את המחיר שמשלמים באותו אזור מיהר אל השוכר ותבע ממנו שישלם לו למפרע את כל סכום ההפרש שזה הצטבר לסכום של קרוב לשלשים אלף דולר, וטוען המשכיר לשוכר איך גרת בדירה שידעת שהמחיר שלה הוא גבוה בהרבה מהסכום שאתה משלם בלי להודיע לי שהמחיר עלה.

השיב לו השוכר והרי חידשנו את החוזה מידי שנה והיה מוטל עליך לבדוק את מצב השוק ולפי זה לשנות את המחיר, ואין אתה יכול לבוא עכשיו בתביעה ולומר שהיתה לך טעות שהרי מחירי הדירות לשכירות הוא דבר ידוע ומפורסם בין כל תושבי העיר ומתוך שלא באת בתביעות חדות כשערכנו את החוזה החדשים בכל שנה ושנה, הבנתי שהסיבה שאתה מסכים לדמי השכירות הנמוכים היא שאתה מעדיף להתעסק עם שוכר אחד ששומר לך על הדירה ולא לחפש כל פעם שוכר חדש שזה כרוך בטיחה מרובה ובפרט כשאינך גר בא"י.

ופסק להם מורינו הרב שליט"א, שהצדק עם השוכר ואינו צריך להוסיף על דמי השכירות הכתובים בחוזה, וכן עולה מדברי הרמ"א בשו"ע (ח"מ סימן שיב סעיף ט') וז"ל: וכן אם שכרו לזמן קצוב, אע"פ שנתייקרו הבתים או הזולו, אינן יכולין לשנות רק כפי שהתנו. עוד כתב המחבר (שם סעיף י') במה דברים אמורים שהשכירו סתם. אבל אם השכירו לזמן ידוע אף על פי שנתייקרו הבתים או הזולו, אינם יכולים לא להוסיף ולא לגרוע. ע"כ. ובנ"ד שערכו חוזה מידי שנה בשנה הרי זה תנאי ביניהם שזהו מחיר השכירות ואינו יכול לחזור בו באמצע השנה וכל שכן שאינו יכול לתבוע ממנו על שנים קודמות.

2. בשו"ת היכל הוראה חלק ג' (הוראה קנט) נימק מורינו הרב שליט"א, שאין חיוב להקדים התשלום ולכתחילה יכולה לשלם להן לאחר השבת היות דכך הוא מנהג העולם שמשלמים בכל תחילת חודש על החודש העבר, ובכה"ג אמנם אינו מקיים העשה דביומו תתן שכרו ומכל מקום אינו עובר על הלאו דבל תלין, דהנה בשו"ע (ח"מ סימן שלט סעיף ה) כתב דשכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע, יצא ביום גובה כל אותו היום, יצא בלילה, גובה כל אותו הלילה. ולפי זה יש מקום לומר דצריך לשלם ביום שיש עוד קודם השבת.

ואף שבספר החינוך (מצוה תקפח) שכתב וז"ל: והשוכר בערב שבת ונדחה מלפרוע השכר בשביל שבת יש לדון בזה שאינו עובר עוד בשל תורה, הואיל ואדחי אדחי, אבל חייב מדבריהם משום אל תאמר לרעך לך ושוב. ולפי דבריו נבדון דידן נראה דאף שאינו עובר בלאו דבל תלין מדאורייתא עכ"פ מדרבנן חייב. אולם נראה להלכה על פי מה שכתב הש"ך (שם סק"ב) בשם ספר חסידים (סימן תתע"א) שיכול להתנות עם הפועל שיתן לו שכרו בזמן הנהוג באותו מקום או בזמן שיסכימו עליו שני הצדדים ובכה"ג אינו עובר על בל תלין.

ולפי"ז בנידון דידן אף שלא התנו מקודם ולא סיכמו ביניהם, מ"מ הפועל נשכר על דעת המנהג שאין משלמים בדווקא כשנסיימים המלאכה או ביום מסויים, ולכן אין עוברים על הלאו [אלא שאין מקיימים המ"ע של ביומו תתן שכרו] ומותר לעשות כן לכתחילה דהוי כהתנה.

מילי דהוראה

על דבר מה שנשאל מורינו הרב שליט"א על כתובה שנערכה לחתונה ולאחר כארבעה חדשים שמו לב שהיה כתוב בה "שנים עשר עשר יום לחודש אדר א" תיבת עשר נכתבה שני פעמים אם הכתובה כשרה.

ואמר להם מורינו הרב שליט"א שכתובה זו פסולה וצריך לכתוב כתובה אחרת תחתיה שהרי יש כאן סתירה מינה וביה דאפשר לקרותו גם עשר יום ואז הוא שטר מוקדם ושטר מוקדם פסול כמו שפסק בשו"ע ח"מ (ס' מג ס"ז) שטרי חוב המוקדמים, פסולים, שהרי טורף בהם לקוחות שלא כדין. ולפיכך נקנסו אותו חכמים, ולא יגבה בשטר מוקדם אלא מבני חורין, גזרה שמא יטרוף בו מזמן ראשון שהקדימו, ע"כ. ומאידך הרואה יכול להבין מדעתו שתיבת עשר נכתבה בטעות שני פעמים דאם הכונה לעשר לבד היה צריך לכתוב עשרה ימים כמשפט הלשון וודאי הכונה ליום שנים עשר שכן הוא משפט הלשון אלא שתיבת עשר נשנתה בטעות.

ואעפ"כ הכתובה פסולה וצריך לכתוב כתובה חדשה שהרי אם יכתוב בכתובה עשר ימים שלא כמשפט הלשון בכל זאת הכתובה כשרה בדיעבד, ועל כן ערך להם כתובה חדשה "כתובה דאשתכח בה טעותא" כתיקונה.

סמך שיקנה לאחר מכן כרטיס חופשי חודשי, שהרי קעת נוסע הוא ללא תשלום. ואף שישלם לאחר מכן לחברה על הכרטיס חופשי חודשי הרי שתקנון החברה אינו מאפשר את התשלום למפרע, אלא אך ורק מכאן ולהבא³.

3. כן הורה מורינו הרב שליט"א בשו"ת היכל הוראה חלק ג' (הוראה קסא) והוסיף, שהרי מנהג העולם שיש שני אופנים לתשלום דמי נסיעה, או בתשלום חד פעמי על כל נסיעה לבד או בתשלום חודשי דהיינו שמשלם מראש סכום קבוע ובתמורתו נוסע במשך כל החודש, וכל זמן שלא שילם הוא צריך לשלם על כל נסיעה שנוסע. ואם כן אף אם יקנה במהלך החודש כרטיס חופשי חודשי אין הכרטיס מועיל אלא מכאן ואילך ולא למפרע, ובכאפי גוונא כיון שכן הוא מנהג הסוחרים כך צריך לנהוג הלכה למעשה, וכמו שכתב בשו"ת הרדב"ד (ח"ו סימן ב' אלפים צו ד"ה תשובה) וז"ל: ושמעתי מנהג כי המנהג מבטל ההלכה בכל כיוצ"ב שבכל דבר שבממונו על פי המנהג קונין ומקנין הילכך בכל דבר שנהגו התגרים לקנות קונין ע"כ. ובנ"ד תקנון החברה הוא הקובע את המנהג, וכיון שבתקנון כשקונים כרטיס חופשי חודשי אין זה אומר שהוא קונה את כל הנסיעות של כל החודש מתחילתו ועד סופו אלא התשלום הוא עבור הנסיעות משעה שהוא קונה את הכרטיס ועד סוף החודש לכן פשוט שאין לו היתר לנסוע בלי תשלום אף שיקנה אח"כ כרטיס חופשי חודשי.

הלכה והוראה בישראל

תשובת מורינו הרב שליט"א בענין הרעיון החדש שיווק גביע לקידוש מתקפל אם אפשר לקדש עליו

וכעין זה מצינו בשימוש בכוס חד פעמית שנחלקו הפוסקים בני דורנו אם אפשר לקדש עליו והרבה אוסרים וטעמם שהכוס הזו אינה אלא לשעה כי אחר השימוש זורקים אותה, אמנם יש שכתבו דמהאי טעמא אכתי כוס הוא דעכשיו ראוי לשימוש וגם יש הרבה שמשתמשים עם הכוס כמה פעמים, ואעפ"כ נראה לענ"ד דבנ"ד גם הם יאמרו שאי אפשר לקדש על כוס כזו שהרי הכוס הזו מתפרקת בקלות ואף שנשאר עליו שם כוס מחמת החלק שמדובק לתחתית אך ודאי שאין זה כוס של קידוש כי אין בו שיעור.

וראיה לזה נראה מדברי הרמב"ם (הל' כלים פ"ב ה"א) שכתב דהא דסלים מלפת ואתרוג ודלעת יבשים שטהורים לפי שא"א שיעמדו אלא זמן מועט, הטעם הוא לפי שבמציאות א"א שיעמדו זמן רב לפי שירקבו מעצמן במשך הזמן ואין זה כלי מה שא"א לו לעמוד אלא זמן מועט, וא"כ בנ"ד הרי הכוס הזו אי אפשר לה לעמוד אלא זמן מועט שבהפעלת לחץ קל היא מתפרקת.

ובמחבר (סי' קפג ס"ג) כתב צריך לחזור אחר כוס שלם וכתב שם המנהג ברורה (ס"ק יא) דשלם הכונה שלא יהיה גוף הכוס שבור ולא פגום בשפתו אפילו חסרון מועט וכן אם גוף הכוס שלם רק בסיסו נשבר ג"כ יש להקפיד ואפילו יכול לעמוד על בסיסו, ע"כ. והנה זה הכוס לא עדיף מכוס שבסיסו נשבר שהרי כשהוא סגור כולו שבור.

ומזה הטעם לא אישרתי לו לשווק כוס זה לקידוש כי אין הוא ראוי לקדש עליו.

רשמתי את אשר חנני השי"ת

משה בראנדסדארפער

ג.ב. וכן אדם שנקלע למקום שאין לו גביע שיכול לקדש עליו אלא כוס חד פעמית, במקום למזוג את היין לכוס החד פעמית יקדש על הבקבוק עצמו דהיינו שהבקבוק עצמו ישמש ככוס של קידוש, ואחר הקידוש ימזוג את היין לכוס החד פעמית, מאחר והכוס החד פעמית אינה נחשבת כלל לכוס, וכמו ששמעתי מאממ"ר מרן הקנה בשם זצוק"ל ששאלו אותו אם אפשר לקדש על כוס חד פעמית והשיב שכוס כזו אינה כולל לקידוש, וכששאלו אותו אם אפשר לקדש על כוס חד פעמית שמונחת בתוך כוס חד פעמית ועל זה השיב שכעת יש שני כוסות שאינן כוסות לקידוש כלל, והוסיף לומר לשואל שעדיף שיעשה הקידוש על הבקבוק עצמו ואחר שיקדש ימזוג היין לכוס החד פעמית

לחוש לאיסור מטעם אחר והוא משום תיקון מנא שהרי עד עתה אף שיש עליו שם כוס שהרי הפרק התחתון שמחובר לתחתית הוא קבוע ועומד אולם אין לו שם כוס של קידוש שכשר לקדש עליו, דהרי כל זמן שלא שלף החלקים ועשאו לגביע אין לו שם כוס של קידוש [מאחר ואינו מחזיק רביעית כמו שנכתוב לקמן] וכעין זה מצינו בפוסקים בהלכות מקוואות (עין בגידולי טהרה י"ד סי' רא נהל ס"ק מא מובא בדרכי תשובה) דאסור לעשות השקה במקוה בשבת משום דהוה תיקון בגוף המים כיון דע"י ההשקה הוכשרו המים שבמקוה לטבילה, וכעין סברא זו מצינו גם לגבי עשיית מחיצה בשבת בשביל להכשיר סוכה, שאסור להעמיד אדם כשיודע שמטרת עמידתו שם היא בשביל שישמש כדופן לסוכה משום בונה (עין אר"ח סי' תרל ס"ב ובמשנ"ב וביאור הלכה שם).

ומעתה הדרינן לנ"ד דכוס זה אף שיש עליו שם כוס אולם אין עליו שם כוס שכשר לקידוש, דהרי כל זמן שלא שלף החלקים אין כאן כוס שכשר לקידוש, כמו שמבואר להדיא בשער הציון (סימן קפג ס"ק יד) שכתב דכוס של ברכת המזון וקידוש צריך להחזיק רביעית, ע"כ. ומבואר דפחות ששיעור זה אין עליו שם כוס שכשר לקידוש. עוד כתב שם בשעה"צ דכן מבואר ברמב"ם (הל' ברכות פ"ז ה"ד ו"ה בפכ"ט מה"ל שבת ה' ז') וז"ל: אם היה שם יין מביאין כוס מחזיק רביעית או יתר על רביעית ע"כ. ועל זה כתב במשנ"ב (בשער הציון שם) שהוא לעיכובא אפילו בשעת הדחק.

חזינן דכל זמן שאין הכוס מחזיק רביעית אין עליו שם כוס, ואף דפשוטות כוונתו דאם אינו מחזיק רביעית אין עליו שם "כוס של קידוש" אלא שם כוס סתם מכל מקום נראה דאין להעמיד אותו בשבת דמה שקורין אותו עכשיו כוס של קידוש ועד השתא הוה כוס סתם זה גופא הוה תיקון מנא או מכה בפטיש.

ובאמת דאפילו אם ירצה להשתמש בכוס זו בכניסת השבת דהיינו שירכיב הכוס קודם כניסת השבת גם כן אין הכוס ראוי לקדש עליו מאחר שבקל הוא מתפרק (וגם המקדש יחשוש למלתאו ולייתן בו שיעור).

בס"ד, יום חמישי יד סיון תשפ"ד
בבי מדרשא היכל הוראה ירושת"ו
לכבוד הרב הגאון ... שליט"א

על דבר מה שנשאלתי אודות גביע מתקפל [הגביע העשוי ממתכת מורכב משלשה פרקים שהתחתון שבהם מחובר באופן קבוע לתחתית (תמונה 1), שני הפרקים הנוספים מחוברים אל הפרק הראשון ובשליפה הם מתהדקים אחד בשני ונעשים לגביע של ממש (תמונה 2)] שהובא בפנינו על ידי המשווקים שרוצים לשווק כוסות כאלו לשימוש הציבור שנמצא בדרכים ובקל יוכל לטלטלו כשהוא מקופל (קומפקטי) [תמונה 3] ולהשתמש בו, ומבקש אישור שגביע זה ראוי הוא לקדש עליו.

ונראה לענ"ד שאי אפשר לקדש עליו ואף אם יעמידו אותו לפני שבת דאז יש עליו שם כוס, מכל מקום אין זה כוס הגון בשביל לקדש עליו.

השאלות על גביע זה האם יש בזה איסור של בונה שהרי כששולף את הפרקים נעשה כאן גביע ונימא דאסור משום בונה, וכן אם יש לחשוש לתיקון מנא. ועוד אם נחשב לכוס שאפשר לקדש עליו.

והנה אף אם נימא דמדין בונה ליכא לחשוש כלל דסוף סוף לא גרע מאהל דאם יש אהל של טפח אפשר להוסיף עליו דהוה מוסיף על האהל וכוס דידן הרי יש לו שם כוס בחלק המדובק לתחתית, ויותר מזה מצינו בכוס של פרקים שמותר לפרקו ולהחזירו בשבת כמובא בשו"ע (אר"ח סי' שיג ס"ז) ועיין שם במשנ"ב (ס"ק מה) כיון שאינו עשוי לקיים רק לפותחן ולסגורן תדיר.

אולם בנ"ד להתקין אותו בשבת על ידי השליפה יש

1. הגביע כשהוא מקופל
2. הגביע אחרי השליפה
3. הגביע מקופל והוא מכוסה במכסה ובקל יוכל לטלטלו

איגוד הרבנים
תלמידי היכל הוראה
בארה"ק העונים
לשואלים דבר ה'
זו הלכה

יחשלים	חפיפה
בית שמש	קרית ספר
ביתר	כתמיאל
בי ברק	טבריה
טל סטון	צפת
אשדוד	אור הגנוז
חצור	נוף הגליל
תעננה	

זמני קבלת קהל במרכז "היכל הוראה" בירושלים ח' זוננפלד 3 טל' 02-5322775

מושב"ק מוצאי שעה יו"ט מחצית שעה אחרי זמן ר"ת למשך שעה	שבת יו"ט משעה קודם השקיעה עד רבע שעה קודם השקיעה	ערש"ק וערב יו"ט לפנה"צ 1:00 עד 11:00	א-ה מהשעה 10:00 לפנה"צ עד 9:00 בערב רצוף
---	--	--------------------------------------	--

ע"פ תקנת רבינו מרן ה"קנה בשם" זי"ע שאלות דחופות או שאינה סובלת דחי, בכל עת וזמן בימים ובלילות.

בית בנו הרומ"ץ
הרה"ג שמעון עוזר בראנדסדארפער שליט"א כמה דקות מההיכל רחוב רבינו גרשום 5 [כניסה א' קומה 2] י-ם פל' 0527155774

בית מורינו הגאב"ד שליט"א
מעל בנין היכל הוראה
טל' 053-3111159 פל' 02-5370033

לקבלת הגליון במייל 5322775@GMAIL.COM